

dacă i-ar fi dispărut deja sub breton, dar nu-i păsa. Refuza să se lase atrasă în orice conversație, fie ea și de complezență, după tot ce-i făcuse.

— Adică, după cele întâmplate astăzi la birou, voiam doar să mă asigur că...

S-a întrerupt din nou, aparent pierzându-și capacitatea de a rosti propoziții întregi. Josie își ținea brațele strâns încrucișate la piept, sperând cu disperare ca valul de căldură care o cuprindea să nu-i înroșească obraji. Bineînțeles că avea să aducă subiectul în discuție. Bineînțeles că-și dăduse seama de ce dorise Janice să stea de vorbă cu ea. Unul dintre neajunsurile de a împărți biroul cu fostul iubit, pe lângă faptul că trebuie să-l vezi în fiecare zi, e că nu poți să minți și să pretinzi că la muncă totul merge *strună*.

— Mă simt bine, a răspuns ea scurt.

Însă, după felul în care ochii lui căprui s-au împlânzit când privirea i-a zăbovit pe chip, știa că nu o crede. Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, dorindu-și să se fi schimbat de rochia cu care fusese la birou, în dungii albe și negre, care acum i se părea prea strâmtă și deconspiratoare, de parcă s-ar fi întors acasă la două după-amiaza și n-ar fi făcut nimic timp de patru ore. Ceea ce, la drept vorbind, așa și era. Dar poate că Oliver nu avea să observe — niciodată nu acordase atenție ținutelor ei când erau împreună, iar pe Josie o încântase de-a dreptul faptul că lui nu părea să-i pese că ea poartă trening sau tocuri. Acum se întreba dacă nu cumva totul fusese o farsă, ținând cont cu cine se culcase.

Oliver a deschis gura, apoi a închis-o și a dat din cap, evident cântărindu-și mai bine vorbele, sprijinul binevoitor pe care tocmai avusese de gând să i-l ofere.

— Bine, a zis el pe un ton neutru, trecându-și mâna prin părul castaniu-închis, pleoștit, parcă lipit de cap, deși cărarea laterală pe care Josie știa că și-o aranjează în fiecare zi era ușor strâmbă. Dar știi că poți să vorbești în continuare cu mine, iubito, da? Eu încă...

pe una dintre cărțile ei, parcă aruncați acolo în ultima clipă, se aflau cerceii strălucitori, în formă de ren, pe care Oliver i-i dăruise cu trei săptămâni în urmă, înainte de prânzul de Crăciun de la serviciu. Prânzul după care, în loc să plece împreună cu ea după ce au terminat desertul, rămăsese să bea și să flirteze cu o colegă. Prânzul cu ocazia căruia, în loc să vină acasă într-o oră, se dusesse la colega cu pricina. Și se culcase cu ea.

Josie a pus cutia pe podeaua acoperită cu linoleum, lângă ușa dormitorului Biei. Mai târziu, a presupus că cerceii fuseseră darul lui de rămas-bun, cu toate că niciunul n-o știuse la momentul respectiv. Gândul îi revenise în minte de nenumărate ori începând din dimineața următoare, când, încă în pat, Oliver îi mărturisise ce făcuse. Acum îi săgeta creierul și ea se străduia să și-l reprime. Ideea că, dacă nu s-ar fi întors acasă imediat după prânz, poate că acum nu s-ar mai afla aici. Poate că ar sta cuibărită lângă el, pe canapelețuța lui roșie, urmărind reluări ale episodelor din *Line of Duty* și comandând mâncare thailandeză și o sticlă de vin alb. Poate că Oliver n-ar fi cedat ispitei pe nume Cara. Sau poate că ar fi amânat pur și simplu deznodământul până data viitoare când ar fi dat de un Prosecco și de o rochie roșie, mulată.

A inspirat prelung și s-a ridicat, jurându-și că o să arunce cerceii la gunoi cu prima ocazie. Când s-a întors, el era tot acolo, așa că s-a străduit să-și păstreze expresia impasibilă și să-și înghită nodul care i se pusese în gât de furie. Oliver și-a vârât mâinile în buzunarele blugilor exagerat de strâmți și, legănându-se pe călcăie, s-a uitat peste capul ei prin apartament, de parcă-l vedea pentru prima dată. Josie și-a încrucișat brațele la piept și a ridicat din sprâncene. În niciun caz nu avea de gând să-i ușureze situația.

— Te simți... bine?

În cele din urmă, el i-a întâlnit privirea și, descifrându-i mesajul, s-a retras ușor. Bun. Înseamnă că ea își găsisse căutătura aceea tăioasă. Josie a ridicat și mai mult din sprâncene. Nu s-ar fi mirat

CAPITOLUL 1

Josie stătea în ușa apartamentului, sub vâscul pe care Bia insistase să-l atârne acolo „pentru orice eventualitate“, și se zgâia, mută, la cutia pe care Oliver o strângea în brațe. Proptea ușa cu mâna și, o clipă, a fost cât pe ce să cedeze tentației de a i-o trânti în față, fața lui mincinoasă, infidelă și, acum constata, îngrozitor de simetrică.

Oliver și-a dres glasul.

— Știu că voiai să-ți recuperezi lucrurile, așa că m-am gândit să...

Ceva din expresia lui Josie l-a făcut să se întrerupă și să-și plece privirea spre cutia cu obiectele ei personale. A ezitat, a dat să i-o întindă, dar a lovit-o stângaci de tocul ușii.

— Bine, a cedat Josie.

Evitând să-i atingă mâna, a luat cutia, manevrând-o cu grijă. A gemut când a simțit că e mult mai grea decât părea. Firesc, erau lucruri adunate în doi ani, pe care le uitase sau le lăsase dinadins în urmă, ca să-și facă viața mai ușoară. Lucruri despre care, până acum câteva săptămâni, crezuse că nu aveau să plece de-acolo în viitorul apropiat, ținând cont că, probabil, mai devreme sau mai târziu, urma să se instaleze și ea alături de ele. La ce se gândise Oliver cât împachetase totul? Inițial, o implorase să nu pună capăt relației, dar acum era aici, încheind-o categoric el însuși.

Josie a strâns ferm din buze ca să le oprească tremurul și i-a întors spatele. Deasupra cutiei, rostogolindu-se înapoi și-ncolo